

O'KER

Na jahti je bilo lepo. Pretpostavljam. Ja sam bio u društvu kraba, pored leša nekog migranta, na dnu. Ličio sam na mrtvog galeba. Ne znam kako sam pao na dno, a još mi je veća nepoznanica to zbog čega sam mislio da mi tu nije mesto. Kad sam (kao) izronio, video sam veselu skupinu nekih drkadžija koja je pevala pesme Bulata Okudžave. Bilo je nadrealno, skoro kao projekat kiseljenja kupusa. Ili neki drugi performans. Shvatio sam u tom trenutku da sam nekakvo biće i da imam potrebe, recimo, potrebu da se tornjam odande i da se osušim. A onda da onjušim kost. Kad sam se osušio, osetio sam i potrebu da pišem. Kakva glupost. Pisati o svetu nepismenih. U svetu nepismenih. Onda mi na pamet pade onaj revolucionar ispod giljotine što je kao mantru ponavljao: „Čuti, može gore.“ Čak i kad mu je giljotina odsekla glavu samo to je ponavljao. Iz korpe.

* * *

Jesen je lepa i zlatna. Čuje se bogougodna testera i miriše na ajvar. Već sam opisao zaklanu kokošku, ali ona ne mora da implicira nekakvo ožderavanje u tekstu, koji već pati od agorafobije i klaustrofobije, sad, kako se uzme. Recimo da sam osetio još jednu potrebu. Potrebu da se s dolaskom jeseni i hladnoće, koje ne mora metaforično prizivati glad, opiše neka krvava kasapnica i gladna rulja.

* * *

U razgovoru s istomišljenikom (ovaj svet je najgori od svih svetova) često se može doći i do neprijatne istine o samom sebi. Recimo, istomišljenik vam kaže, dok vam vraća Selinovu knjigu, kako je jesen lepa i melanholična i vi dok to govori, onako melanholično, dok sipate kafu u šolju istomišljenika, zagledani u požutelo lišće pred trošnom sivom kućom u kojoj živite, nehotice ispečete istomišljenikovu šaku vrelom tečnošću. Onda se dugo i neuspješno izvinjavate, stavljate mast i zavoje, previjate mu šaku pre nego što ispratite istog tog istomišljenika, koji se u vremenu preobratio u nekog drugog. Normalno, i vi biste tako da ste na njegovom mestu.

* * *

Umetnost nije za svakoga. Kao ni patnja. Mora se patiti dostojanstveno, kao što se i umetnosti mora pristupati oprezno. Nije mudro ako se umetnik šeta po simsu, niti ako, mučen nesanicom, izlazi noću da puši i gleda u zvezde. Jednom se umetniku Maskov satelit prikazao u pola noći, pa su počele da ga muče glavobolje i da mu se prikazuju gole konceptualne umetnice na metli. Onda je taj umetnik, inače odličan crtač, pao u depresiju

i prestao da slika. Potom je počeo da se drogira. A onda je samo upao u vremenski portal i nestao. Kao Marija Oršić. Nedostaje mi taj umetnik, moram da priznam. Bili smo istomišljenici.

* * *

Proleće više ne postoji, osim u hronikama s početka veka. Ljudi su nekad opisivali prirodu, pisali o ljubavi, imali dušu. Danas niko više ne opisuje ništa sem teskobe, a ona narasta, kao testo, izbija iz vangle, ne može da se zaustavi. Evo, i ja sam počeo da pravim male pogače teskobe. Svakog jutra bih mogao da proizvedem toliko teskobe da nahranim jedan razred dece.

* * *

Neznanje rađa strah. To je istina. Ali nisam uplašen. Ravan sam i isceđen. Primećujem kako mi listovi menjaju boju. Čujem muziku sa splavova, čuju se potom pijani glasovi. Služim da je možda Šumanović sve to već naslikao. Ako jeste, uskoro ću ponovo promeniti boju. Što ne mora da bude loše. Transgeneza u belom.

* * *

Ipak je došlo proleće. Kljakavo proleće, u skladu sa statistikom, anamnezom, morbidnim priložima nove normalnosti. Ljudi bi hteli da se vrate sebi, da odu iz sebe, da vaskrsnu na planini, ali to je nemoguće, sad kad su zauvek pobegli od sebe. Ipak, iz njihovih larvi izlaze visibabe. I to je lepo, ta magija života čiju tajnu nismo spremni da otkrijemo. Pada mi napamet humus, gnojivo potrebno da se iz zemlje promoli novi cvet. Pečurka. Sekvoja. Bilo šta.

* * *

Pitam se ko će ovo da čita, sad kad smo ostali samo s nepismenim borcima za bolju budućnost slepih miševa. Slepi miševi, okrenuti naopačke, u hibernaciji, to smo mi. Udobne pećine uspavanog razuma. Kao kod Lavkrafta. Let u prazno.

* * *

O'Mali mi dodaje kosku i ja zamahujem, divlje zamahujem sve dok ne smrvim crni monolit. Na njemu je digitalni čitač sa deset zapovesti. Pitam se, u magnovenju, ko je to zapisao i čemu ovo služi. Ništa ljudski rod nije naučio za dve tisuće i frtalj godina. Serum protiv besnila nije izmišljen, Pastera su izmislili radnici UDBE. Monolit nam je podmetnut, zapovesti se ne poštuju. Ja sam neka živuljka koja je nastala ukrštanjem Džojisa i gusenice. O'Ker. Ne znam kako će se ovo završiti, ali osećam da je na kraju ove rupe nešto sa oštrim izbočima. Nešto neudobno.